Dosarul nr.1r-104/25
(1-23176958-02-1r-20012025)
Instanța de fond: Judecătoria Strășeni, sediul Călărași
Judecător: Arhip Valeriu

D E C I Z I E
în numele Legii

29 mai 2025 mun. Chişinău

Colegiul penal al Curţii de Apel Centru,
în componența:
Preşedintele şedinţei de judecată, judecător Ion Bulhac
Judecători Marcel Popescu și Svetlana Vîșcu

a examinat în ordine de recurs, în lipsa participanților la proces, recursul procurorului în Procuratura r-lui Călărași, Guzic Alexandr, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași din 30 decembrie 2024, în cauza penală de învinuire a lui:

Baciuc Andrei ***** – născut la *****, IDNP: *****, originar și domiciliat în or. Călărași, s***** cetățean al Republicii Moldova, studii medii, căsătorit, neangajat oficial în câmpul muncii, nu sunt date despre invaliditate, posedă limba în care se desfăşoară procesul, nu se află la evidența medicului psihiatru/narcolog, nu s-a aflat în stare de reținere/arest preventiv în prezenta cauză, anterior neatras la răspundere penală,

– în comiterea infracțiunii prevăzute de art**.** 186 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Murzac Valeriu Valeriu – născut la *****, IDNP *****, originar și domiciliat în ***** moldovean, cetățean al Republicii Moldova, studii medii speciale, căsătorit, nu are persoane la întreținere, neangajat în câmpul muncii, nu sunt date despre invaliditate sau existenţa titlurilor speciale, gradelor de calificare şi a distincţiilor de stat, posedă limba în care se desfăşoară procesul, nu se află la evidența medicului psihiatru/narcolog, nu s-a aflat în stare de reținere/arest preventiv în prezenta cauză, anterior condamnat prin sentința Judecătoriei Strășeni, sediul

Călărași din 30 octombrie 2017 în baza art. 264/1 al.(1) Cod penal la pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 134 ore și prin sentința Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași din 14 aprilie 2021 în baza art.217 al.(2) Cod penal la pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 60 ore,

– în comiterea infracțiunii prevăzute de art**.** 186 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Cebotari Andrei Andrei - născut la *****, IDNP: *****, deținut în Penitenciarul nr. 9 Cricova, moldovean, cetățean al Republicii Moldova, studii medii generale, necăsătorit, nu are persoane la întreținere, neangajat în câmpul muncii, nu sunt date despre invaliditate sau existenţa titlurilor speciale, gradelor de calificare şi a distincţiilor de stat, posedă limba în care se desfăşoară procesul, nu se află la evidența medicului psihiatru/narcolog, anterior condamnat:

- sentința judecătoriei Călărași din 10.02.2000, în baza art. 119 alin.(3) Cod penal, fiindu-i aplicată o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de probă de 2 ani;
- sentința judecătoriei Călărași din 11.06.2001, în baza art. 119 alin.(3) Cod penal, fiindu-i aplicată o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, a fost eliberat 01.01.2005 de la executarea pedepsei în legătură cu amnistia;
- sentința judecătoriei Călărași din 09.02.2005, în baza art. 187 alin.(2) Cod penal, fiindu-i aplicată o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de probă de 3 ani;
- sentința judecătoriei Călărași din 28.12.2005, în baza art. 195 alin.(3), 208 Cod penal, fiindu-i aplicată o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani și 6 luni;
- sentința judecătoriei Călărași din 21.09.2010, în baza art. 119 alin.(3) Cod penal, fiindu-i aplicată o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani și 9 luni;
- sentința judecătoriei Centru, mun. Chișinău, din 12.04.2012, în baza art. 217^5 alin.(1) lit. e) Cod penal, prin aplicarea art. 85 alin.(1) Cod penal, i-a fost aplicată pedeapsa definitivă de 9 ani,1 (unu) lună închisoare cu amendă în mărime de 1000 u.c.;
- sentința judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 15.05.2015 în baza art. 217 alin.(3) lit. e) Cod penal, prin aplicarea art. 85 alin.(1) Cod penal, i-a fost aplicată pedeapsa definitivă de 10 ani închisoare cu amendă în mărime de 1000 u.c. și privarea de dreptul de a exercita activitate ce ține de circulația în oricare formă a

substanțelor psihotrope sau analoagelor acestora, pe un termen de 4 ani;

- sentința judecătoriei Strășeni, sediul Călărași, din 04.08.2021, în baza art. 190 alin. (1) Cod penal, fiindu-i aplicată pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 an închisoare cu executare reală, eliberat la 27.05.2022 după ispășirea pedepsei;
- sentința Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași din 17 noiembrie 2022 în temeiul art. 187 al.(2) lit. d) și f) Cod penal, la pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani 6 luni, sentința fiind menținută prin Decizia Curții de Apel Chișinău din 21 noiembrie 2023 în partea categoriei și duratei pedepsei.

– în comiterea infracțiunii prevăzute de art**.** 186 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Cauză judecată conform prevederilor art. 364[1] din Codul de procedură penală pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Termenul de examinare a cauzei:

în prima instanță: *12 decembrie 2023 - 30 decembrie 2024;*

în instanța de recurs: *20 ianuarie 2025 – 29 mai 2025.*

Asupra recursului declarat de procurorul în Procuratura r. Călărași, Guzic Alexandr, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași din 30 decembrie 2024, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru, -

A C O N S T A T A T:

Prin sentința Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași din 30 decembrie 2024**,** a fost încetat procesul penal privind învinuirea lui Baciuc Andrei, Cebotari Andrei și Murzac Valeriu, în comiterea infracţiunii prevăzute de art**.** 186 alin. (2) lit. b) Cod penal, în legătură cu împăcarea părților.

Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, **Baciuc Andrei**, împreună cu Murzac Valeriu şi Cebotari Andrei, în anul 2021 în una din zile din perioada mai-august, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, s-au deplasat la sediul întreprinderii SRL ”Euro-Prim” amplasat în or. Călăraşi str. Alexandru cel Bun 218, unde, din faţa porţii, au sustras pe ascuns 4 piese metalice de la plug pentru tractorul de model ”K 700”, pe care le-au încărcat în automobilul de model ”Vaz 21114” cu n/î *****, ce aparține lui Baciuc Andrei şi le-au comercializat ulterior ca fier uzat, astfel cauzând părţii vătămate un prejudiciu material în valoare totală de 4800 lei.

Prin acţiunile sale intenţionate, Baciuc Andrei a comis infracţiunea prevăzută de art. 186 alin.(2) lit. b) Cod penal, furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvîrşit de mai multe persoane.

Murzac Valeriu, împreună cu Baciuc Andre şi Cebotari Andrei, în anul 2021 în una din zile din perioada mai-august, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, s-au deplasat la sediul întreprinderii SRL ”Euro-Prim” amplasat în or. Călăraşi str. Alexandru cel Bun 218, unde din faţa porţii, au sustras pe ascuns 4 piese

metalice de la plug pentru tractorul de model ”K 700”, pe care le-au încărcat în automobilul de model ”Vaz 21114” cu n/î *****, ce aparţine lui Baciuc Andrei şi le-au comercializat ulterior ca fier uzat, astfel cauzând părții vătămate un prejudiciu material în valoare totală de 4800 lei.

Prin acţiunile sale intenţionate, Murzac Valeriu a comis infracţiunea prevăzută de art. 186 alin.(2) lit. b) Cod penal, furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvîrşit de mai multe persoane.

Cebotari Andrei, împreună cu Baciuc Andre şi Murzac Valeriu, în anul 2021 în una din zile din perioada mai-august, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, s-au deplasat la sediul întreprinderii SRL ”Euro-Prim” amplasat în or. Călăraşi str. Alexandru cel Bun 218, unde din faţa porţii, au sustras pe ascuns 4 piese metalice de la plug pentru tractorul de model ”K 700”, pe care le-au încărcat în automobilul de model ”Vaz 21114” cu n/î *****, ce aparţine lui Baciuc Andrei şi le-au comercializat ulterior ca fier uzat, astfel cauzând părţii vătămate un prejudiciu material în valoare totală de 4800 lei.

Prin acţiunile sale intenţionate, Cebotari Andrei a comis infracţiunea prevăzută de art. 186 alin.(2) lit. b) Cod penal, furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârşit de mai multe persoane.

La 12 decembrie 2024, procurorul în Procuratura r - lui Călărași, Guzic Alexandr a declarat recurs în termen, împotriva sentinței Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași din 30 decembrie 2024, prin care a solicitat admiterea recursului declarat, casarea parțială a sentinței Judecătoriei Străşeni, sediul Călăraşi din 30.12.2024, în partea privind încetarea procesului penal în legătură cu împăcarea părților în privința inculpatului Cebotari Andrei, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de fond, prin care Cebotari Andrei să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b) din Codul penal şi în baza Legii, în conformitate cu prevederile art. art. 80^1 din Codul penal, a-i stabili pedeapsa pentru comiterea infracțiunii menționate supra sub formă de închisoare pe termen de 1 an. În baza art. 85 Cod penal, a adăuga, parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință, partea neexecutată a pedepsei stabilite prin Decizia Curții de Apel Chișinău din 21.11.2023 şi a-i stabili pedeapsa definitivă în formă de închisoare pe termen de 4 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. A include în acest termen durata executării de către inculpat a pedepsei cu închisoare stabilite prin Decizia Curții de Apel Chişinău din 21.11.2023.

În motivarea recursului a invocat că, instanța de fond corect a apreciat şi reținut circumstanțele de jure și de facto în sarcina inculpaților, însă nu este de acord cu sentința nominalizată în partea privind dispunerea încetării procesului penal, în legătură cu împăcarea părților în privința inculpatului Cebotari Andrei, considerând-o ilegală şi pasibilă casării în această parte.

Relevă că, potrivit prevederilor art. 109 Cod penal: "Împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru infracțiuni uşoare sau mai puţin grave,

prevăzute la capitolele II–III, V-VI şi la art.264 alin.(1) din Partea specială, precum şi în cazurile prevăzute de procedura penală, dacă persoana nu are antecedente penale pentru infractiuni similare comise cu intentie sau dacă în privința ei nu a mai fost dispusă încetarea procesului penal, ca urmare a împăcării, pentru infracţiuni similare comise cu intenție în ultimii cinci ani".

Cu referire la noțiunea de antecedent penal art. 110 Cod penal defineşte: "antecedentele penale reprezintă o stare juridică a persoanei, ce apare din momentul rămînerii definitive a sentinței de condamnare, generînd consecinţe de drept nefavorabile pentru condamnat pînă la momentul stingerii antecedentelor penale sau reabilitării".

Indică că, conform materialele cauzei penale, inculpatul Cebotari Andrei prin sentința Judecătoriei Străşeni sediul Călăraşi din 17.11.2022, a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. d), f) CP, fiindu-i stabilită pedeapsa în formă de închisoare pe termen de 3 ani şi 6 luni cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis (sentința dată fiind menținută prin decizia Curții de Apel Chişinău din 21.11.2023).

Raportînd circumstanțele enunțate la institutul împăcării, se constată prezența a 2 situații juridice. Pe de o parte, se constată că inculpatul deja a fost condamnat pentru comiterea unei infracțiuni similare. Or, atît infracțiunea prevăzută la art. 186 Cod penal, de care este învinuit în cadrul prezentului proces penal, cît și cea prevăzută la art. 187 Cod, penal pentru care anterior a fost condamnat, ambele fac parte din unul şi acelaşi capitol a părții speciale din Codul penal (cap. VI "Infracțiuni contra patrimoniului"), precum şi ambele infracţiuni au fost săvîrşite cu intenție, respectiv fiind similare.

Menționează că, cea de-a doua împrejurare se referă la faptul că inculpatul are şi antecedente penale nestinse de pe urma condamnării anterioare prin sentința Judecătoriei Strășeni sediul Călăraşi din 17.11.2022 (sentință menținută prin decizia Curții de Apel Chişinău din 21.11.2023). Situația respectivă corespunde întru-totul reglementărilor din art. 110 Cod penal, conform cărora, antecedentele penale reprezintă o stare juridică a persoanei, ce apare din momentul rămînerii definitive a sentinţei de condamnare. Menționează că, antecedentele penale în privința inculpatului vizat nu au fost stinse potrivit art. 111 Cod penal, iar la moment dânsul execută pedeapsa cu închisoare în penitenciar.

Prin urmare, instanța de judecată injust a dispus încetarea procesului penal în privința inculpatului Cebotari Andrei, fără a ține cont de restricțiile reglementate în art. 109 Cod penal. Or, în privința inculpatului nu poate fi aplicat institutul împăcării părților, avînd în vedere că dînsul nu întruneşte în totalitate condițiile prevăzute în art. 109 Cod penal şi anume că are antecedente penale pentru infracțiuni similare comise cu intenție.

Totodată, instanța de judecată neîntemeiat a interpretat prevederile art. 109 Cod penal şi a examinat condițiile împăcării raportîndu-le la data cînd a fost comisă

infracțiunea, deşi condițiile împăcării urmau a fi verificate în raport cu data soluționării cererilor de împăcare și adoptării soluției, dar nu cu data cînd a fost comisă fapta. Or, la data comiterii infracțiunii nici nu au existat careva cereri de împăcare din partea participanților la proces şi drept urmare instanța nici nu avea cum să se expună asupra unor astfel de chestiuni, care se soluționează potrivit alin. (2) art. 109 Cod penal din momentul pornirii urmăririi penale și pînă la retragerea completului de judecată pentru deliberare.

În concluzie atestă că, actul de împăcare nu s-a realizat la data comiterii infracțiunii, nici pe parcursul urmăririi penale, dar tocmai în instanța de judecată, anume la data soluționării şi admiterii cererilor de împăcare.

Mai mult ca atît, în conținutul art. 109 Cod penal, legiuitorul nici nu a prevăzut o astfel de reglementare precum că, condițiile împăcării ar trebui să fie întrunite la data comiterii faptei de către inculpat, fapt ce denotă aplicarea eronată a legii de către instanța de judecată. Totodată, faptul că instanța în mod eronat a interpretat prevederile art. 109 Cod penal şi a constatat neîntemeiat precum că, inculpatul nu ar avea antecedente penale, rezultă din însăși noțiunea de antecedent penal.

Prin urmare, antecedentele penale nu apar din momentul comiterii infracțiunii, în modul cum a apreciat instanța de judecată, dar aşa cum prevede art. 110 Cod penal, din momentul rămînerii definitive a sentinței de condamnare. Anume din acest moment şi survin acele consecinţe de drept nefavorabile pentru condamnat, de genul celei care generează imposibilitatea de a se împăca potrivit art. 109 Cod penal.

Conform art. 447 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, stabilește că recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la proces. Instanța de recurs fixează data examinării și dispune să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței.

Procurorul, avocatul și inculpatul au fost înștiințați legal despre data examinării recursului și despre faptul că sunt în drept să depună referințe sau alte cereri/demersuri, însă acestea trebuie să parvină la instanța de recurs, cu cel puțin 1 (una) zile înainte de data ședinței de judecată.

Colegiul penal, examinând materialele cauzei penale, consideră recursul acuzatorului de stat întemeiat şi pasibil admiterii, cu casarea sentinței în partea individualizării pedepsei, și trimiterea la rejudecare în aceiaşi instanță, în alt complet de judecată.

În conformitate cu art. 437 alin. (1), pct. 1^4) Cod de procedură penală, pot fi atacate cu recurs: 1^4) sentințele pronunțate în procedura pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Conform art. 448 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanţa verifică legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei şi a oricăror documente noi prezentate în instanţa de recurs. Instanţa de recurs este obligată să se pronunţe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

În conformitate cu art. 449 alin.(1) pct. 1) lit. a) Codul de procedură penală, judecând recursul, instanţa adoptă una din următoarele decizii: 1) respinge recursul, menţinând hotărârea atacată, dacă: a) recursul este nefondat.

În conformitate cu art. 449 alin.(1) pct. 2) lit. d) Codul de procedură penală, judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: admite recursul, casând hotărârea, parțial sau integral şi ia una din următoarele soluții: dispune rejudecarea cauzei de către instanța de fond în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Colegiul Penal reține, că sentința a fost contestată de către acuzare în partea individualizării pedepsei doar în privința inculpatului Cebotari Andrei.

Astfel instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului Cebotari Andrei care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptelor săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

În cadrul ședinței de judecată în instanța de fond, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul Cebotari Andrei a declarat că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și nu dorește administrarea de probe noi. În acest sens, inculpatul în conformitate cu prevederile art. 364^1 din Codul de procedură penală, a depus o cerere prin care a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale, pe care le recunoaște și asupra cărora nu are obiecții.

Respectiv, constatând cu certitudine că probele administrate la urmărirea penală stabilesc faptele inculpatului, ținând cont că există suficiente date cu privire la persoana inculpatului, pentru a permite stabilirea unei pedepse, având în vedere că rechizitoriul a fost întocmit în conformitate cu prevederile art. 296 din Codul de procedură penală, întrucât actele de la urmărirea penală nu prezintă careva semne că ar fi lovite de nulitate absolută și dat fiind faptul că nu au fost încălcate drepturile şi libertăţile fundamentale garantate de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, instanţa de fond corect a admis prin încheiere cererea inculpatului Cebotari Andrei de judecare a cauzei în ordinea prevăzută la art. 364^1 din Codul de procedură penală, pe baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale și a procedat la audierea acestuia, potrivit regulilor de audiere a martorului.

Argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință referitor la vinovăția inculpatului Cebotari Andrei pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs le însușește pe deplin, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligația instanței să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs. Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fie examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond şi-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță *(hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei).* Art.6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței", obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor şi probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument *(hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franţei, Van de Hurk c. Ţărilor de Jos).*

Așadar, Colegiul Penal constată cu certitudine că, Cebotari Andrei a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. b) Cod penal, după semnele: furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvîrşit de mai multe persoane.

În continuare, Colegiul Penal reiterează prevederile art. 441 din Codul de procedură penală, potrivit cărora, instanţa de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declaraţia de recurs şi numai în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces. Instanţa de recurs examinează cauza în limitele temeiurilor prevăzute în art.444, însă ea este obligată ca, în afara temeiurilor invocate şi cererea formulată de recurent, să examineze întreaga cauză sub toate aspectele, dar fără a agrava situaţia părţii în favoarea căreia s-a declarat recurs.

Instanța de recurs constată că, din conținutul cererii de recurs înaintate de procuror, rezultă că sentința este contestată doar în partea individualizării pedepsei penale.

La acest segment, instanța de recurs notează că, temeiurile pentru recursul împotriva hotărârilor judecătorești pentru care nu este prevăzută calea de atac apelul sunt stabilite exhaustiv conform art. 444 Cod de procedură penală și urmăresc scopul reparării erorilor de drept comise de instanțele de fond.

Ținând cont de particularitățile recursului împotriva sentințelor pentru care nu este prevăzută calea de atac apelul, instanța de recurs la judecarea recursului nu poate controla fondul cauzei, ea trebuie să accepte constatarea de fapt stabilită de instanța de fond.

În cauza Tierce ș.a. versus San Marino, 2000, Curtea a indicat că instanța de recurs în cazul în care nu este prevăzută calea de atac a apelului, are obligația de a examina o cauză în fapt și în drept și nu poate preceda la o apreciere globală asupra vinovăției sau nevinovăției inculpatului, fără a-l asculta și fără a evalua în mod direct elementele de probă prezentate de părți.

Colegiul învederează că conform art. 384 din Codul de procedură penală, instanţa hotărăşte asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinţei de

condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentinţa se adoptă în numele legii. Sentinţa instanţei de judecată trebuie să fie legală, întemeiată şi motivată. Instanţa îşi întemeiază sentinţa numai pe probele care au fost cercetate în şedinţa de judecată.

Iar, conform art. 385 din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinţei, instanţa de judecată soluţionează următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: dacă a avut loc fapta de săvârşirea căreia este învinuit inculpatul; dacă această faptă a fost săvârşită de inculpat; dacă fapta întruneşte elementele infracţiunii şi de care anume lege penală este prevăzută ea; dacă inculpatul este vinovat de săvârşirea acestei infracţiuni; dacă inculpatul trebuie să fie pedepsit pentru infracţiunea săvârşită; dacă există circumstanţe care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului şi care anume; ce măsură de pedeapsă urmează să fie stabilită inculpatului, luând în considerare şi recomandările serviciului de resocializare, dacă o asemenea anchetă a fost efectuată; dacă măsura de pedeapsă stabilită inculpatului trebuie să fie executată de inculpat sau nu; tipul penitenciarului în care urmează să execute pedeapsa închisorii; dacă trebuie admisă acţiunea civilă, în folosul cui şi în ce sumă; dacă trebuie reparată paguba materială atunci cînd nu a fost intentată acţiunea civilă; dacă urmează să fie ridicat sechestrul asupra bunurilor; ce trebuie să se facă cu corpurile delicte; cine şi în ce proporţie trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare; dacă urmează să fie revocată, înlocuită sau aplicată o măsură preventivă în privinţa inculpatului; dacă în privinţa inculpatului recunoscut vinovat de comiterea infracţiunii urmează să fie aplicat tratament medical forţat de alcoolism sau narcomanie. Dacă inculpatul este învinuit de săvârşirea mai multor infracţiuni, instanţa soluţionează chestiunile arătate în alin.(1) pct.1)-13) pentru fiecare infracţiune în parte. Dacă de săvârşirea infracţiunii sînt învinuiţi mai mulţi inculpaţi, instanţa soluţionează chestiunile prevăzute în alin.(1) referitor la fiecare inculpat în parte. Dacă, în cursul urmăririi penale sau judecării cauzei, s-au constatat încălcări care au afectat grav drepturile inculpatului ce derivă din calitatea procesuală a inculpatului, instanţa examinează posibilitatea reducerii pedepsei inculpatului drept compensare pentru aceste încălcări. În cazul constatării încălcării drepturilor privind condiţiile de detenţie, garantate de art.3 din Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, conform jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, reducerea pedepsei se va calcula în felul următor: două zile de închisoare pentru o zi de arest preventiv. În cazul în care condamnatul s-a aflat în arest preventiv, în condiţiile specificate la alin.(5), nu mai puţin de 3 luni pînă la numirea cauzei spre judecare, la stabilirea, în calitate de pedeapsă principală, a muncii neremunerate în folosul comunităţii, a amenzii sau a privării de dreptul de a ocupa anumite funcţii sau de a exercita o anumită activitate, acesta este liberat de executarea pedepsei de către instanţa de judecată.

În corespundere cu art.7 alin.(1) Codul penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui

vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Conform art.61 alin.(1)-(2) Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea şi resocializarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Colegiul Penal reține că, individualizarea pedepsei este un proces personal – rezultat al propriei convingeri al instanței de judecată, ce nu trebuie conceput ca fiind un proces arbitrar, subiectiv, el implicând obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

Conform art.75 alin.(1) din Codul penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracţiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod şi în strictă conformitate cu dispoziţiile Părţii generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanţa de judecată ţine cont de gravitatea infracţiunii săvârşite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influenţa pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia.

În cadrul individualizării pedepsei, instanţa de judecată se conduce și de regula nr. 6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniştri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancţiunilor aplicate în comunitate, adoptată de Comitetul de Miniştri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegaţiilor de Miniştri, potrivit căreia „natura şi durata sancţiunilor şi măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporţională cu gravitatea infracţiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpat, cât și cu situația personală a acesteia”.

Colegiul Penal menţionează că, *pedeapsa penală este echitabilă* atunci când este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiunii atât de către condamnat, precum şi de alte persoane. *Legalitatea pedepsei* impune instanţei obligaţia de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea specială a Codului penal şi în strictă conformitate cu dispoziţiile Părţii generale a Codului penal. *Individualizarea pedepsei* constă în obligaţia instanţei de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară şi suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale şi pedepsei penale. Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii penale şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu

dispozițiile părţii generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

După cum se constată la caz, potrivit prevederilor art. 109 Cod penal: "Împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru infracțiuni uşoare sau mai puţin grave, prevăzute la capitolele II–III, V-VI şi la art.264 alin.(1) din Partea specială, precum şi în cazurile prevăzute de procedura penală, dacă persoana nu are antecedente penale pentru infractiuni similare comise cu intentie sau dacă în privința ei nu a mai fost dispusă încetarea procesului penal, ca urmare a împăcării, pentru infracţiuni similare comise cu intenție în ultimii cinci ani".

Cu referire la noțiunea de antecedent penal art. 110 Cod penal defineşte: "antecedentele penale reprezintă o stare juridică a persoanei, ce apare din momentul rămînerii definitive a sentinței de condamnare, generînd consecinţe de drept nefavorabile pentru condamnat pînă la momentul stingerii antecedentelor penale sau reabilitării".

Colegiul penal atestă că, conform materialele cauzei penale, inculpatul Cebotari Andrei prin sentința Judecătoriei Străşeni sediul Călăraşi din 17.11.2022 a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. d), f) CP, fiindu-i stabilită pedeapsa în formă de închisoare pe termen de 3 ani şi 6 luni cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis (sentința dată fiind menținută prin decizia Curții de Apel Chişinău din 21.11.2023). Raportînd circumstanțele enunțate la institutul împăcării, se constată prezența a 2 situații juridice. Pe de o parte, se constată că inculpatul deja a fost condamnat pentru comiterea unei infracțiuni similare.

Or, atît infracțiunea prevăzută la art. 186 Cod penal, de care este învinuit în cadrul prezentului proces penal, cît și cea prevăzută la art. 187 Cod, penal pentru care anterior a fost condamnat, ambele fac parte din unul şi acelaşi capitol a părții speciale din Codul penal (cap. VI "Infracțiuni contra patrimoniului"), precum şi ambele infracţiuni au fost săvîrşite cu intenție, respectiv fiind similare.

Deci, instanța de recurs, reține că inculpatul are antecedente penale nestinse de pe urma condamnării anterioare prin sentința Judecătoriei Strășeni sediul Călăraşi din 17.11.2022 (sentință menținută prin decizia Curții de Apel Chişinău din 21.11.2023).

Prin urmare, aceste circumstanțe corespund întru-totul reglementărilor din art. 110 penal conform cărora, antecedentele penale reprezintă o stare juridică a persoanei, ce apare din momentul rămînerii definitive a sentinţei de condamnare.

Mai mult ca atît, antecedentele penale în privința inculpatului vizat nu au fost stinse potrivit art. 111 Cod penal, iar la moment dînsul execută pedeapsa cu închisoare în penitenciar.

Totodată, instanța de fond neîntemeiat a interpretat prevederile art. 109 Cod penal şi a examinat condițiile împăcării raportîndu-le la data cînd a fost comisă infracțiunea, deşi condițiile împăcării urmau a fi verificate în raport cu data soluționării cererilor de împăcare și adoptării soluției, dar nu la data cînd a fost comisă fapta. Or, la data comiterii infracțiunii nici nu au existat careva cereri de împăcare din

partea participanților la proces şi drept urmare instanța nici nu avea cum să se expună asupra unor astfel de chestiuni, care se soluționează potrivit alin. (2) art. 109 Cod penal din momentul pornirii urmăririi penale și pînă la retragerea completului de judecată pentru deliberare.

În concluzie se atestă că, actul de împăcare nu s-a realizat la data comiterii infracțiunii, nici pe parcursul urmăririi penale, dar tocmai în instanța de judecată la examinarea prezentei cauze, anume la data soluționării şi admiterii cererilor de împăcare.

Mai mult ca atît, în conținutul art. 109 Cod penal legiuitorul nici nu a prevăzut o astfel de reglementare precum că condițiile împăcării ar trebui să fie întrunite la data comiterii faptei de către inculpat, fapt ce denotă aplicarea eronată a legii de către instanța de judecată. Totodată, faptul că instanța în mod eronat a interpretat prevederile art. 109 Cod penal şi a constatat neîntemeiat precum că inculpatul nu ar avea antecedente penale, rezultă din însăși noțiunea de antecedent penal.

Prin urmare, antecedentele penale nu apar din momentul comiterii infracțiunii, în modul cum a apreciat instanța de fond, dar aşa cum prevede art. 110 Cod penal din momentul rămînerii definitive a sentinței de condamnare. Anume din acest moment şi survin acele consecinţe de drept nefavorabile pentru condamnat, de genul celei care generează imposibilitatea de a se împăca potrivit art. 109 Cod penal.

Prin urmare, instanța de fond neîntemeiat a dispus încetarea procesului penal în privința inculpatului Cebotari Andrei, fără a ține cont de restricțiile reglementate în art. 109 Cod penal. Or, în privința inculpatului nu poate fi aplicat institutul împăcării părților avînd în vedere că dînsul nu întruneşte în totalitate condițiile prevăzute în art. 109 Cod penal şi anume că are antecedente penale pentru infracţiuni similare comise cu intenție.

În această ordine de idei, Colegiul Penal consideră că prima instanță nu a ținut cont de normele enunțate și a pronunțat o soluție pripită în partea individualizării pedepsei, or deși instanța a analizat și apreciat corespunzător probele și a stabilit indubitabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, prima instanță nu a ținut cont și nu a combătut poziția acuzatorului de stat, nu a analizat și apreciat corespunzător circumstanțele reale și personale ale inculpatului.

Or, sentința primei instanțe trebuie să fie legală, întemeiată şi motivată. Obligarea instanţei să-şi motiveze hotărârea pe cauzele penale rezultă din prevederile art. 6 § 1 din Convenţia Europeană.

În acest sens, Colegiul Penal consideră că, instanţa de fond nu a motivat complet şi obiectiv soluţia de individualizare a pedepsei penale aplicate inculpatului, nu a ţinut cont în măsură deplină de principiile generale de individualizare a pedepsei şi de toate circumstanţele importante pentru soluţionarea justă a cauzei.

În concluzie, analizând soluţia instanţei de fond în raport cu argumentele recursului declarat de procuror şi circumstanţele cauzei, Colegiul Penal constată că

instanţa de fond, la stabilirea pedepsei aplicate inculpatului Cebotari Andrei nu a ţinut cont în deplină măsură de prevederile 109, 110 din Codul penal.

La caz, avînd în vedere că motivele invocate de acuzatorul de stat în cererea de recurs sunt pertinente speței, Colegiul Penal va admite recursul și va casa sentința în partea individualizării pedepsei, cu remiterea în această parte a cauzei la rejudecare.

În conformitate cu prevederile 449 alin. (1), pct.1) lit. a), 447- 448 Cod de Procedură Penală al RM, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru, -

D E C I D E:

Se admite recursul declarat de către procurorul în Procuratura r-lui Călărași, Guzic Alexandr.

Se casează parțial sentința Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași din 30 decembrie 2024, doar în partea individualizării pedepsei penale aplicate în privința inculpatului Cebotari Andrei Andrei, cu trimiterea cauzei la rejudecare în această parte, către instanța de fond în alt complet de judecată.

În rest, dispozițiile sentinței Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași din 30 decembrie 2024, se mențin.

Decizia este irevocabilă.

Preşedintele şedinţei, judecător: Ion Bulhac

Judecători: Marcel Popescu

Svetlana Vîșcu